

Johnny Doe

Spirál

tele van inspirációval, szinte rám nehezedik, és arra kényszerít, hogy kihozzak magamból valamit, ami elmém sötétjében rejtőzik.

Mindig is éreztem, hogy más vagyok. Most nem a homoszexualitásra gondolok, ez a dolog igencsak taszít engem. A gondolkodásban különbözök az átlagtól. Nem hiszek istenben, a sátánban, a pokolban vagy az effélékben. A Bibliát egy jól megírt regénynek tartom, a PR pedig fantasztikus. Akárki volt is az író menedzsere, remélem, egyszer hozzám is bekopogtat. Próbálok magamban hinni és nem mindenféle ostoba ideológiában vagy mendemondában. De ez nagyon nehéz és nem mindig sikerül. Nem igazán vagyok kitartó, hamar elvesztem a hitem, ha falakba ütközöm. Szükségem van bátorításra, néhány jó szóra, vállvergetésre. Bírom a kritikát, de nem érdekel. Mindenkiel bizalmatlan vagyok. Emiatt nem ismer senki sem igazán. Illetve csak hiszik egyesek, hogy ismernek. Inkább magamra zárom az ajtót, ha bánt valami és egy könyv vagy film segítségével vészelem át a gondterhes időket. Nehezen barátkozom és ismerkedem. Valószínűleg egy könyvet meg lehetne tölteni a nőügyeimmel. De nem azért mert olyan sok nővel volt dolgom, sokkal inkább a bénázásaimmal. Nem egy nőt szalasztottam el a szarakodás miatt. Pedig fölösleges várni, mert egyszerűen nem létezik a tökéletes pillanat. Rettegek a visszautasítástól és emiatt volt benne részem bőven. Görcsössé és tanácstalanná válok. Valószínűleg a világ legtökéletlenebbek elitjébe tartozom.

Nem tudok megbízni senkiben. Párszor már átverték és kihasználtak. Persze mindenki járt már így, de valahogy nálam ez másképpen csapódik le. Túlságosan sokat rágódom a rossz dolgon, ahelyett, hogy vigyorogva legyintenék, felmutatnám, a közepső ujjam majd tovább ballagnék. Évekkel ezelőtt volt egy lakótársam, akit az egyszerűség miatt nevezünk B-nek. Közös albérletben laktam vele három évig és ha fel kellene sorolni azokat az embereket, akikben csalódtam életem során, bizony vele kezdődne a sor. Megbíztam benne. Barátomnak neveztem. Tévedtem.

B. viccesnek tartotta, ha valakit porig alázott sok más ember előtt. Nevettek gyalázkodó poénjain és ő fürdött a népszerűség-

ben. B. saját bevallása szerint, nagyon élvezetes dolog, ha sikerül átlépnie a határt valakinél. Nem számít, hogy ezt milyen sértő dologgal éri el, csak érje el és ne vessenek az emberek rajta. Én azt gondolom, ez a gyengeség jele. Egy olyan ember szórakozása ez, aki nem igazán tud felmutatni semmit. Akkor egyébként harminckettő-három éves volt. Nevettek a poénjain, de meggyőződésem, hogy ha történne vele valami, egy kis idő múlva mindenki elfelejtené, és nem hagyna túl nagy űrt maga után. Maximálisan megbíztam benne. Akár az életemet is rábíztam volna, de tévedtem. Őszintén sajnálom, hogy rá pazaroltam a kevés kis bizalmamat. Elmondtam neki olyan dolgokat is, amiket nem mondanék el nagy nyilvánosság előtt. Egy éjszaka alkoholos befolyásoltság alatt elmondtam neki, hogy a vér szerinti apám többször ült börtönben pedofília miatt. Többek között ezért sem kerestem őt soha sem. Anyámat meg azért, mert árvaházba adott. Lemondott rólam, így engem miért kellene, hogy érdekeljen? Néhány nappal később pedig B. tett róla, hogy megbánjam a bizalmat: idióta pedofil viccekkel kezdett bombázni és ő jót mulatott rajta. Én kevésbé. Szarok magasról az apámra, de azért ilyen vicceket nem kérek, köszönöm. Egy darabig túrtem ezt, szitkozódva magamban. De a tüske mélyen belém szűrődött és lassan elfertőződött. Hosszú hónapokon át tartott ez a folyamat. Aztán egyik napról a másikra megszakítottam vele mindenféle kapcsolatot. B. hisztisnek tartott engem, mert volt párszor olyan, hogy otthagytam, ha éppen nem az én szájizemnek való dolgokat mondott. Ezen is nevetett amúgy, az úgynevezett hisztijeimen. Pedig nem ez történt. Nem tartom magam kis raplízó kurvának. Egyszerűen, ha valaki barom, akkor nincs miről beszélünk és mielőtt nekimenék és verekedni kezdenék, inkább faképnél hagyom és bekaphatja. B. látványától, kopasz fejétől és a lassú, monoton beszédstílusától pedig hányingerem volt.

Néhány hónapig éltünk így egymás mellet, majd elköltöztem. Azóta sem tudok róla semmit és nem is akarok hallani. Azért remélem legalább egyszer valaki jól elverte már. Már igazán kijárt neki. Szétverhettem volna én is a fejét, de nem vagyok balhész arc.

Életemben nem sokszor verekedtem. Persze ha szükség volt rá akkor nem féltem használni az öklömet. Szóval hisztis vagyok? Döntsék el maguk. Én nem tartom magam annak. Valaki azt mondta nekem egyszer, hogy azok vagyunk, aminek gondoljuk magunkat. Én pedig nem tartom magam annak. B. pedig bekaphatja.

Volt egy időszak, amikor nagyon idegesítettek az olyan emberek, akik azt hitték, hogy ismernek és így alkottak rólam véleményt. Aztán meg tanultam nem figyelni az ilyen szarságokra. Röhögni egyet, esetleg odaszólni csípősebben. Ha valaki suttyó, akkor én miért ne legyek?

Mind ez ideig olyan életet élhettem, ami csak keveseknek adatik meg. Annak szentelhettem magamat, ami valóban érdekelt: az írásnak. Nem tudnék egy gyárban gürizni napi nyolc vagy tizenkét órát minimálbérért és azon idegeskedni, hogy a kormány vagy éppen a gyár vezetősége milyen mondvacsinált ürüggyel von le a fizetésemből. Próbáltam ezt, de nem ment. Ez nem az én utam. Nem tudok abban hinni, hogy ennyi az élet. Munka, számlák, család. Kell lennie valami másnak a háttérben. Valami sokkal magasztosabb célja a létünknek. Nem bírok koncentrálni a sok negatív dologra, erre a normálisnak vélt világra. Tudom, hogy egyszer vezekelnem kell majd mindezért, minden jó dologért meg kell szenvedni, előbb vagy utóbb. De a számla nem maradhat kiegyenlíthetetlenül. Talán egy hideg téli estén fog bekopogtatni, hosszú ballonkabátban és szemére húzott kalapban, akár egy régi krimiben. A cigarettafüst mögött nem látjuk majd az arcát, de Ő vizsgálja majd a miénket és mosolyogva, minden bűnbánat nélkül hajtja be az adósságot. Nos, én várom Őt, kíváncsian.

Most pedig nincs más hátra, mint előre. Talán már eléggé el tudnak képzelni teljes valómban. De ne feledjék: bizalmatlanságom miatt az itt leírt dolgokat ez ideig még senkinek sem meséltem el. De leírni könnyebb, mint elmondani.

1.

Hat nappal korábban...

Egy férfi és egy nő lépett ki egy bevásárlóközpont ajtaján, szinte ragyogtak a napsütésben. A nő mogyoróbarna haja ide-oda csapkodott a vállán. Lány szellő cirógatta arcát. A zord tél végre eltűnt és az újjáéledő természet boldogság energiával töltötte fel a hidegben és fagyban megszürkült várost.

Kinyílt előttük az önműködő ajtó és a járókelők közé furakodtak, akik ekkorra szép számban gyűltek össze. A férfiben ekkor megmozdult valami. Valami, amit már jó ideje nem érzett: balsejtelem.

A nő nevetett valamin. A férfi felé fordult és átnyújtotta két, alaposan megpakolt bevásárlótáskáját. Nevetésének hangjára élete végéig emlékezni fog a férfi. Kitérőmentesen fog bujkálni agytekervényeiben. A nő hirtelen megállt és meggyorsított lépetekkel indult vissza a bevásárlóközpontba. A férfi nézte még őt egy darabig. Néhány másodpercig tartott csupán, de ez a kis idő egy évszázadnak felelt meg számára. Csípőjének ringását egy brazil szamba táncos is megirigyelhetné. Apró, siető léptei láttán a férfi elmosolyodott. Iszonyatosan szerette őt. Alig egy hete érkeztek haza a nászútjukról, Spanyolországból, napbarnítottan és boldogabban, mint valaha.

Egy hirtelen támadt nagyobb szellő a nő arcába fújta haját. A férfi újra elmosolyodott és elindult Toyotájuk felé. Ez volt az a pillanat, hogy utoljára látta életben kedvesét.

Végtelen percek teltek gyorsan egymásutánban. A várakozás hosszú volt. Mindig az. Különösen, ha egy szerelmes szív teszi ezt. Körülbelül tizenöt perc múlva egy mentő száguldott közvetlenül a bejárat elé. A férfi kiszállt a kocsijából és eltaposta cigaret-táját. Elindult a mentő felé minden rossz érzés nélkül, egyszerűen a kíváncsiság hajtotta.